

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jaroslava Škopka a soudců JUDr. Ondřeje Szalonnáse a JUDr. Veroniky Burianové ve věci

žalobkyně: **T. K.**, nar. X, státní příslušnost X,
zastoupené Mgr. Pavlem Grünerem, advokátem, Bělehradská
1094/4, 360 01 Karlovy Vary,

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, nám. Hrdinů
1634/3, 140 21 Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 13. 1. 2021, č.j. MV-195732-4/SO-2019,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

[I] Vymezení věci

1. Žalobkyně se žalobou ze dne 17. 2. 2021, Krajskému soudu v Plzni (dále jen „soud“) doručenou do datové schránky téhož dne, domáhala zrušení rozhodnutí žalované ze dne 13. 1. 2021, č.j. MV-195732-4/SO-2019 (dále jen „napadené rozhodnutí“), a vrácení věci žalované k dalšímu řízení. Napadeným rozhodnutím bylo dle § 90 odst. 5 zákona č.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zamítnuto žalobkynino odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „Ministerstvo“ nebo „správní orgán I. stupně“), ze dne 16. 10. 2020, č.j. OAM-9646-13/TP-2020 (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“), kterým byla dle § 75 odst. 1 písm. h) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zamítnuta žalobkynina žádost o povolení k trvalému pobytu.

2. Pobyt cizinců na území České republiky je upraven zákonem o pobytu cizinců. Správní řízení je upraveno správním řádem.

[II] Žaloba

3. Žalobkyně (shodně jako v odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí) sdělila, že v žádosti o povolení k trvalému pobytu (ze dne 4. 8. 2020) uvedla jako účel žádaného povolení na předepsaném formuláři společné soužití dle § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, ačkoliv si byla v okamžiku podepsání žádosti vědoma skutečnosti, že je již zletilá. Jedná se o zjevnou nesprávnost v psaní, kdy žalobkyně jako žadatelka vždy v předchozích případech uvedený účel uváděla a neuvědomila si, že se uváděný účel vztahuje pouze na osoby nezletilé.
4. Napadené rozhodnutí vychází z právní argumentace, že správní orgán I. stupně je oprávněn zamítnout žádost žalobkyně podle § 75 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců („*Ministerstvo žádost o vydání povolení k trvalému pobytu zamítne, jestliže v řízení nejsou potvrzeny důvody uvedené v žádosti o povolení k trvalému pobytu podle § 66 nebo nejsou splněny podmínky podle § 67 nebo § 68.*“). Dle názoru žalované tak správní orgán I. stupně zamítl žádost žalobkyně, neboť v řízení nebyly potvrzeny důvody uvedené v žádosti o povolení k trvalému pobytu podle § 66 zákona o pobytu cizinců s odůvodněním, že z rodného listu žalobkyně je zřejmé, že se narodila dne 15. 4. 1998 a žádost podala již v době, kdy byla zletilá. Dále odvolací správní orgán argumentuje tím, že pokud si žalobkyně byla vědoma této chyby, měla možnost požádat o povolení změny obsahu podání. Žalobkyně však již ve svém odvolání uvedla, že si byla vědoma svého věku. Neuvědomila si však, že uvádí nesprávný účel. Z uvedeného důvodu tak nemohla postupovat navrženým způsobem dle § 41 odst. 8 správního řádu. V závěru uvádí odvolací správní orgán, že poučovací povinnost dle § 4 odst. 2 správního řádu není bezbřehá (s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 12. 2008, č.j. 9 Azs 64/2008) a zároveň, že poučovací povinnost nemůže jít tak daleko, aby byl účastník poučován o tom, jaké skutečnosti má uvádět, aby bylo jeho žádosti vyhověno anebo sugestivně dotazován na důvody, o kterých sám nehovoří (dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2005, č.j. 4 Azs 450/2004).
5. Podstata žaloby spočívá v nesprávnosti postupu správních orgánů a nalezení hranice pro rozsah poučovací povinnosti v případě, že nejsou potvrzeny důvody uvedené v žádosti nebo nejsou splněny podmínky podle citovaných ustanovení. S ohledem na to, že se ani žalovaná nevypořádala správně s odvoláním žalobkyně, žalobkyně opakovala argumentaci uvedenou v odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí.
6. Žalobkyně připomněla, že na řízení o povolení k trvalému pobytu se vztahují ustanovení části druhé a třetí správního řádu (dle § 168 zákona o pobytu cizinců). Z ustanovení § 37

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

správního řádu vyplývá, že nemá-li podání předepsané náležitosti nebo trpí-li jinými vadami, pomůže správní orgán podateli nedostatky odstranit nebo ho vyzve k jejich odstranění a poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu. Žalobkyně namítala, že uvedený postup má přednost před § 75 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců, dle kterého postupoval správní orgán I. stupně. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2010, č.j. 6 As 53/2009-74, správní orgán, jenž zjistí takový nedostatek žádosti o udělení povolení k trvalému pobytu cizinci, který zakládá oprávnění žádost zamítnout dle § 75 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců na území České republiky, a nevyzve žadatele k odstranění vady a nepoučí jej o následcích nečinnosti, zatíží své rozhodnutí o zamítnutí žádosti vadou, která mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí. Žalobkyně namítala, že před vydáním prvoinstančního rozhodnutí nebyla správním orgánem I. stupně vyzvána k odstranění vady a nebyla žádným způsobem poučena o následcích nečinnosti. Ze strany správního orgánu I. stupně nebylo nutné poučovat žalobkyni rozsáhlým způsobem, či uvádět, jaké doklady musí doložit, aby prokázala uvedený účel žádosti. Postačilo by, pokud by správní orgán uvedl, že pro požadovaný účel žádosti nejsou potvrzeny důvody, neboť žalobkyně je zletilá. I takto jednoduše formulované poučení by stačilo žalobkyni, aby případně disponovala řízením ve smyslu § 41 odst. 8 správního řádu, popřípadě vzala svoji žádost zpět.

7. Ačkoliv je řízení o povolení k pobytu cizinců ovládáno dispoziční zásadou a správní orgán dospěje k závěru, že jsou splněny podmínky pro zamítnutí žádosti, nelze po žalobkyni jako žadatelce očekávat, že pouze z možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí bude schopna zjistit důvody, které správní orgán vedou k závěru o zamítnutí žádosti. To zvláště v případě, pokud jednak nebyla správním orgánem poučena o případných nedostacích a zároveň pokud se ve spisu nenachází rozhodnutí či opatření správního orgánu, z něhož by takové závěry byly seznatelné. Ačkoliv je zákon o pobytu cizinců předpisem speciálním ke správnímu řádu, neobsahuje poučovací povinnost ve smyslu ustanovení § 4 odst. 2 správního řádu. Je tak nutné aplikovat správní řád, neboť zákon o pobytu cizinců zvláštní úpravu neobsahuje. Z uvedených důvodů je zřejmé, že napadené rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci.

[III] Vyjádření žalované k žalobě

8. Žalovaná trvala na zákonnosti a správnosti napadeného rozhodnutí s tím, že uplatněné žalobní námitky jsou nedůvodné. V podrobnostech odkázala na obsah napadeného rozhodnutí, konkrétně na jeho odůvodnění v části III., a na spisový materiál. Žalovaná navrhla žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

[IV] Rozhodnutí soudu

9. Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „soudní řád správní“ nebo „s. ř. s.“).
10. Podle § 75 odst. 1 soudního řádu správního, soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
11. Podle § 75 odst. 2 věty první soudního řádu správního, soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů.
12. Soud rozhodl o žalobě bez nařízeného jednání, neboť s tím obě strany sporu souhlasily.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

13. Žaloba není důvodná.
14. Soud stran skutkových okolností konstatuje, že žalobkyně podala dne 4. 8. 2020 správnímu orgánu I. stupně žádost o povolení k trvalému pobytu na území České republiky, a to dle § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců („*Povolení k trvalému pobytu se bez podmínky předchozího nepřetržitého pobytu na území vydá cizinci, který o vydání tohoto povolení žádá jako nezletilé dítě cizince, jenž na území pobývá na základě povolení k trvalému pobytu, je-li důvodem žádosti společné soužití těchto cizinců na území.*“). Prvoinstančním rozhodnutím pak byla žalobkynina žádost zamítnuta, a to podle § 75 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců, neboť v řízení nebyly potvrzeny důvody uvedené v žádosti o povolení k trvalému pobytu podle § 66 zákona o pobytu cizinců. Vzhledem k tomu, že se žalobkyně narodila dne 15. 4. 1998 a v době podání žádosti jí bylo dvaadvacet let, správní orgány konstatovaly (s odkazem na § 30 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů) zletilost žalobkyně v době podání žádosti, resp. to, že na ni nelze pohlížet jako na nezletilé dítě [což je jednou z podmínek § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců].
15. Leitmotivem žaloby je rozsah poučovací povinnosti správního orgánu (v tomto případě Ministerstva). Soud o žalobních námitkách uvážil následovně.
16. Žalobkyni lze přitakat v tom, že podle § 37 odst. 3 správního řádu platí, že „*nemá-li podání předepsané náležitosti nebo trpí-li jinými vadami, pomůže správní orgán podateli nedostatky odstranit nebo ho vyzve k jejich odstranění a poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu*“. Stejně tak soud souhlasí s tím, že ono ustanovení správního řádu je aplikovatelné i v řízení o žádosti o povolení k trvalému pobytu na území České republiky.
17. Souhlasit však již nelze s tím, že uvedení nepravdivé informace o (ne)zletilosti žádajícího cizince je onou „*předepsanou náležitostí nebo jinou vadou*“, jak to předpokládá § 37 odst. 3 správního řádu. Předepsané náležitosti žádosti o povolení k trvalému pobytu jsou specifikovány v § 70 zákona o pobytu cizinců. Pokud však žalobkyně žádala o vydání povolení k trvalému pobytu podle § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, pak její věk byl podmínkou pro to, zda jí může být ono povolení vydáno právě podle tohoto ustanovení, nikoliv předepsanou náležitostí podání. Žalovaná tak přiléhavě konstatovala, že v dané věci nebyl problém v náležitostech žádosti. Ustanovení § 37 odst. 3 správního řádu proto na takovou situaci nedopadá, a nebylo tak možné přitakat žalobní argumentaci, podle které má v souzené věci postup podle § 37 odst. 3 správního řádu „*přednost před § 75 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců, dle kterého postupoval správní orgán I. stupně*“.
18. Nepřiléhavá je tak i žalobní argumentace skrze závěry vyjevené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2010, č.j. 6 As 53/2009-74.
19. Ve věci, ve které rozhodoval kasační soud, byla žádost zamítnuta dle § 75 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, podle kterého (ve znění účinném v době rozhodování kasačního soudu) se žádost o vydání povolení k trvalému pobytu zamítne, jestliže cizinec nepředloží náležitosti podle § 70 odst. 1 písm. a) až c), e), f) nebo g). Ve věci souzené krajským soudem však byla žádost zamítnuta podle § 75 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců, podle něhož se žádost zamítne v případě, že v řízení nejsou potvrzeny důvody uvedené v žádosti o povolení k trvalému pobytu podle § 66 nebo nejsou splněny podmínky podle § 67 nebo § 68.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

20. Zásadní rozdíl je zřejmý na první pohled. Zatímco ve věci sp. zn. 6 As 53/2009 byla posuzována poučovací povinnost správního orgánu v případě nedostatků v náležitostech podání, Krajský soud v Plzni posuzuje ve věci sp. zn. 77 A 14/2021 poučovací povinnost správního orgánu v případě nesplnění podmínek pro vyhovění žádosti. Ostatně, žalobkyně si je těchto rozdílů dobře vědoma, neboť v žalobě sama uvedla, že by stačilo, „*pokud by správní orgán uvedl, že pro požadovaný účel žádosti nejsou potvrzeny důvody*“. Ovšem, lpění na tom, aby správní orgán poučil žalobkyni o tom, že nesplňuje podmínky pro vyhovění žádosti, příp. o tom, jak má v takovém případě dále postupovat, již překračuje obecně vnímanou mez poučovací povinnosti. V podrobnostech soud odkazuje na odůvodnění napadeného a prvoinstančního rozhodnutí.
21. Vzhledem k tomu, že žalobní argumentace nebyla shledána důvodnou, soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

[V] Náklady řízení

22. Žalovaný správní orgán, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovanému správnímu orgánu žádné specifické náklady soudního řízení nevznikly, a proto bylo rozhodnuto, že na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků právo.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 26. 10. 2022

Mgr. Jaroslav Škopek v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.